तच्च योगेश्वरीचक्रं क्षिप्रमन्तरधीयत ॥१०८॥
अथाश्रूयत वाक् तासां माभूदीशान भीस्तव ।
नास्त्यङ्गहानिरस्माकं वृते चास्मिन् न वञ्चना ॥२०९॥
अस्मद्धराद्दिव्यवपुः सन्धितः सन्धिमानसौ ।
आर्यवादार्यराजाख्यः ख्यातो भुवि भविष्यति ॥११०॥
ततो दिव्याम्बरः स्रग्वी दिव्यभूषणभूषितः ।
ववन्दे सन्धिमान् प्रङ्कः प्राप्तपूर्वस्मृतिर्गुरुं ॥१११॥
ईशानोऽपि तमालिंग्य स्वप्नेष्वपि सुदुर्लभं ।
भूमिकामाललम्भे कामिति को वक्तुमर्हति ॥११२॥
असारं च विचित्रं च संसारं ध्यायतोर्मिथः ।
विवेकविशदा तत्र प्रावर्तत तयोः कथा ॥११३॥
अथ वार्त्तां विदित्वेमां कुतोऽपि नगरौकसः ।
सबालवृद्धाः सामात्यास्तमेवोद्देशमाययुः ॥११४॥
पूर्वाकृतिविसंवादाद्भ्रमो नायं स इत्यथ ।
तेनाक्षिप्यत संवासिनिखिलान् पृच्छता वचः ॥११५॥
अर्थानां शासितुं राष्ट्रं पौराणामपराजकं ।
सोऽन्वमन्यत कृच्छ्रेण निस्पृहः शासनाद्गुरोः ॥२२६॥
प्रापय्योपवनोपान्तं तं दिव्याकृतिशोभिनं ।
सतुर्यं स्नापयामासुरभिषेकाम्बुभिर्द्विजाः ॥११७॥